

Hendrik Groen

Rust en Vreugd

ROMAN

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

‘Wat een rare naam.’

‘Emma?’

‘Nee, uw achternaam: Kwaadvlieg.’

‘Met q u.’

‘Wat is qu?’

‘Nee, zo schrijf je het, met een q en een u. En vlieg met gh.’

‘Nou, dat maakt het alleen maar nóg raarder.’

‘Tja, ik heb hem niet zelf uitgekozen. Maar eigenlijk vind ik het wel mooi: Quaadvliegh. En hoe heet u?’

‘Herman.’

‘Ook mooi.’

‘Neemt u me nou in de maling?’

‘Nee hoor, ik zou niet durven.’

‘En hoe heet hij?’ Herman wees op het hondje.

‘Dat is Wodan.’

‘Wodan? Zo’n klein hondje? U bent wel van de gekke namen, zeg.’

‘Dat vond mijn man grappig. Voluit heet hij Wodan Hercules Vullis. We hebben hem in een vuilcontainer gevonden in België. Het is een echte vuilnisbakkenrashond.’

Herman zette grote ogen op. ‘In een vuilnisbak? Dan zal-ie wel erg gestonken hebben. Of lag-ie er

nog niet zo lang in?’

‘Dat weten we niet precies. Dat stond er niet bij. Maar hij was inderdaad wel vies. We hebben hem onder de douche gedaan.’

‘In België?’

‘Nee, thuis. We hebben thuis een douche.’

Er ontsnapte Emma een vriendelijk zuchtje. Ze kende Herman nu ongeveer drie minuten en vermoedde dat hij heel aardig was, maar niet de slimste tuinder op Rust en Vreugd.

‘Wilt u een pompoen, mevrouw Emma?’

Dat wilde Emma wel. Uit beleefdheid.

Herman meldde dat hij over tien minuten terug zou zijn met een pompoen.

2

Emma was een week eerder, bij de eerste kennismaking met het huisje, gevallen voor de boerenbontgordijntjes en de zeven theepotten op een plank. Ze wist dat gordijntjes en theepotten niet het allerbelangrijkste waren van een tuinhuisje, maar toch. Ze had misschien beter kunnen kijken of het dak lekte en of de houten bodem niet verrot was, maar de voorzitter van de tuintaxatie-commissie, Steef Bijl,

had haar bij de bezichtiging verzekerd dat dit een ‘tiptop’ huisje was. Zijn broer Henk, secretaris van de taxatiecommissie, had het beaamd: ‘Wat je zegt, Steef, tiptop.’

‘Dit huisje heeft zeker altijd in de garage gestaan?’ had Emma er een grapje tegenaan gegooid.

‘Nee hoor, gewoon buiten. Hier op deze plek. Het is ongeveer... nou, hoe oud zal dit huisje zijn, Henk?’

Henk had gewichtig gekeken, lang gezweven, zijn ogen tot spleetjes samengeknepen en ten slotte gezegd: ‘Een jaar of tien. Maar het kan ook veel langer zijn. Bijvoorbeeld twintig.’

‘Dat zeg ik dus,’ was Steef verdergegaan, ‘dit huis zal ongeveer tien jaar oud zijn en is altijd perfect onderhouden, strak in de verf, dat kon je wel aan meneer Thy overlaten, God hebbe zijn ziel.’

‘O, is de vorige eigenaar overleden?’ had Emma gevraagd.

‘Ja, heel treurig. Zomaar omgevallen. Gelukkig niet hier. Rikketik. Vandaar dat alles er nog op en an zit. De kinderen van meneer Thy zitten in China, geloof ik, of daar ergens in de buurt, en er kwam niemand opdagen voor zijn spulletjes, dus hebben we na een jaar besloten dat we het huisje met spulletjes en al gingen taxeren. Daarom kan u het goedkoop krijgen, want die spulletjes mogen we eigenlijk dus niet meerekenen, want die zijn dus niet van ons.’

Het huisje is volgens de reglementen wel van de vereniging.’

‘Staat zijn melk soms ook nog in de koelkast?’ had Emma glimlachend gevraagd.

‘Nou, dat hoop ik niet,’ had Henk geschrokken geantwoord, waarna hij heel voorzichtig het kleine koelkastje opende alsof de schimmels er zo uit konden springen, recht in zijn gezicht. Er gebeurde niets. Henk had daarna heel langzaam een blikje sinas uit het koelkastje gepakt, alsof het kon ontploffen, en buiten op het stoepje gezet.

‘U hebt me gered, denk ik,’ zei Emma. ‘Was dat alles wat erin stond?’

Daarna had ze om de hoek van het koelkastdeurtje gekeken. Brandschoon en leeg.

Verdere inspectie van het tuinhuisje had nog een paar kleine verrassingen opgeleverd: een boekenkastje met iets wat op een Chinese encyclopedie leek, een keukenla vol verschillende soorten thee, een Delfts blauw servies en een kleine collectie Italiaanse operaplatten mét pickup.

‘Meneer Thy was van alle markten thuis,’ had Emma tevreden geconstateerd. Na nog een keer aandachtig rondgekeken te hebben, had ze besloten: ‘Ik neem het.’

‘Maar u weet nog niet hoeveel het kost,’ had Steef verbaasd gezegd.

‘Nee, maar dat gaat u mij nu vast vertellen.’
‘Achtduizend vierhonderd euro.’
‘Dat lijkt mij een uitstekende prijs.’

3

Ze stond in het midden van haar nieuwverworven bezit: een tuinhuisje op volkstuinvereniging Rust en Vreugd. Ze sloot even haar ogen en ademde diep in door haar neus: het rook naar tuinhuisje, stelde ze tevreden vast. Ze hoorde een geluid achter zich en draaide zich om.

Herman stond met zijn hoofd zachtjes tegen de deur te bonken. Emma deed verbaasd open.

‘Ik kon niet gewoon kloppen,’ verontschuldigde Herman zich, en hij stak voorzichtig zijn armen naar voren. In zijn handen had hij een pompoen, een zakje gerimpelde appeltjes, een schoteltje met drie chocolaatjes en een bosje narcissen.

‘Cadeautjes voor u, als soort van welkom op de tuin.’

‘Dat is heel lief van je, Herman. Ik voel me nu al heel welkom.’

‘Er zit hier en daar wel een plekje op,’ hij wees naar de appeltjes, ‘en er kan misschien een worm in zitten.’

‘Dat geeft niet, want ik ben geen vegetariër,’ zei

Emma met een lachje.

Herman keek verbaasd. ‘Eet u wormen dan?’

‘Nee hoor, alleen per ongeluk.’

Herman knikte, hij snapte het.

‘We vallen de nieuwe dame toch niet lastig, hè, Herman?’

Het klonk niet als een grapje. In de deuropening stond een kleine, stevige man met een pet op. Emma kon zijn gezicht niet goed zien in het tegenlicht.

‘Nee, natuurlijk niet, ik kwam alleen even een paar cadeautjes brengen. Ik ging juist net weer weg.’

Herman hakkelde een beetje.

Emma probeerde in te grijpen. ‘Je hoeft niet meteen weg, hoor, Herman. Wil je een kopje thee? Dan kan ik meteen een van de zeven theepotten van meneer Thy uitproberen.’

Herman keek met een schuin oog naar de man in de deuropening. Die deed een stapje opzij om hem door te laten.

‘Nee, eh, ik kan niet blijven. Ik moet nog, eh... dingen doen.’

Emma keek hem vragend aan.

‘Dingen die niet kunnen wachten,’ mompelde Herman en hij glipte naar buiten. ‘Nou, doe, mevrouw Emma.’

‘Je houdt de thee tegoed, Herman, met een taartje!’

riep Emma hem na.

‘Als ik u was zou ik een klein beetje afstand bewaren tot Herman, anders zit-ie de godganse dag op je lip.’

‘En van wie komt dit ongevraagde advies, als ik vragen mag?’ Emma was op haar hoede.

‘O, neem me niet kwalijk, ik vergeet helemaal mezelf voor te stellen. Ja, dat krijg je als de mensen je hier allemaal al kennen, hè. Ik ben Van Velsen, Harm van Velsen; zeg maar Harm. Ik ben de voorzitter van Rust en Vreugd.’

‘Emma Quaadvliegh, ik ben de nieuwe eigenaar van dit huisje. En dit is Wodan, mijn hond.’

‘Ja, dat wist ik al. Dat had ik gehoord van mijn secretaris. Daarom kom ik even kennismaken. Dat doe ik altijd met nieuwe tuinders. Even kijken wat voor vlees we in de kuip hebben. Bij wijze van spreken dan, hè.’ Hij lachte een gemaakt lachje. Er viel een stilte en hij keek Emma aan. Emma keek terug. Van Velsen verbrak als eerste het zwijgen. ‘De inrichting is natuurlijk niet veel soeps, maar het huisje kan er wel mee door, en de tuin ook. Thy was een rare Chinees, maar hij onderhield zijn tuintje wel. Als er geschoffeld moe-’

‘Ik vind de inrichting juist heel charmant,’ onderbrak Emma hem.

‘O...? Tja, smaken verschillen, hè. Mensen mogen zelf weten wat ze binnen in hun huisje willen doen.’

‘Gelukkig maar,’ antwoordde Emma, ‘ik ben erg voor vrijheid, blijheid.’

‘Voor de tuintjes gelden natuurlijk wel regels, hè, anders wordt het een oerwoud waar je nog niet met een bijl doorheen komt.’

Van Velsen schoof een stoel onder tafel vandaan, ging zitten en legde zijn pet op tafel. Hij keek naar de plank met de theepotten. ‘Ik wil dat kopje thee van Herman wel, als het niet te veel moeite is.’

Emma opende haar mond om iets te zeggen, aarzelde even en leek zich toen te bedenken. ‘Wat voor thee had u gehad willen hebben, meneer Van Velsen?’

‘Gewone Hollandse thee graag. Niet van die kruidenonzin of zo’n struik groen in een glas. En zeg maar Harm.’

‘Hollandse thee bestaat niet, maar u bedoelt waarschijnlijk zwarte thee. Ik heb ceylonthee. Dat is wel gewoon genoeg, lijkt me.’

Van Velsen knikte en toen Emma zich had omgedraaid om water op te zetten, nam hij haar langzaam van top tot teen op. Vanonder de tafel keek Wodan argwanend naar de voorzitter. Hij kwispelde niet.

Emma was min of meer bij toeval de eigenaar van een tuinhuisje geworden. Dat kwam indirect door het overlijden van haar man. Drie maanden geleden had ze Thomas, haar grote liefde met wie ze zevenendertig mooie jaren had gedeeld, begraven. Dat was nadat ze hem bijna een jaar lang had verzorgd, sinds hij een beroerte had gehad. Thomas had met alle kracht die in hem zat geprobeerd te revalideren: eindeloos geoefend om weer verstaanbaar te kunnen praten, een wandelingetje te kunnen maken, een boek te lezen, zonder slab te eten, zijn vrouw te kussen. Het was langzaam en onverbiddelijk niet gelukt. Hij kon de woorden ‘ondraaglijk lijden’ niet uitspreken, maar ze waren wel in zijn ogen te lezen. Een paar jaar eerder had hij tegen haar gezegd: ‘Als ik hulpeloos op het randje van de dood lig, geef me dan een laatste kus en een liefdevol duwtje over de rand.’ Ze had hem gekust en vastgehouden toen de huisarts hem dat laatste zetje gaf.

Pas toen hij dood was, had ze gehuild.

In de weken na de begrafenis had ze al zijn spullen uitgezocht. Wat bewaard moest worden, was bewaard en wat weg kon, was weggegooid of naar de kringloopwinkel gebracht. En tussen zijn papieren